

ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ"

Lance Armstrong

ΝΙΚΗΤΗΣ ΣΤΟ
ΓΥΡΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

ΣΥΖΥΓΟΣ

ΠΑΤΕΡΑΣ

ΓΙΟΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΣΕ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΗ
Sally Jenkins

**ΤΟ ΘΕΜΑ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ
ΜΟΝΟ ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ**
Η επιστροφή μου στη ζωή

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ:

Στη μητέρα μου, τη Λίντα, που μου έδειξε τι σημαίνει πραγματικός πρωταθλητής.

Στην Κικ, που με ολοκλήρωσε σαν άντρα.

Στον Λιουκ, το μεγαλύτερο δώρο της ζωής μου, που μέσα σε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου έκανε τον Γύρο της Γαλλίας να φα- ντάζει ασήμαντος.

Σε όλους τους γιατρούς και τις νοσοκόμες μου.

Στον Τζιμ Ότσοβιτς για τις τηγανίτες... κάθε μέρα.

Στους συναθλητές μου, Κέβιν, Φράνκι, Τάυλερ, Τζωρτζ, και Κρί- στιαν.

Στον Γιόχαν Μπράουνελ.

Στους σπόνσορές μου.

Στον Κρις Καρμάικλ.

Στον Μπιλ Στέιπλετον, επειδή ήταν πάντα πλάι μου.

Στον Στηβ Γουλφ, τον σύμβουλό μου.

Στον Μπαρτ Ναγκς, για την αντρίκια συντροφιά του.

Στον Τζ.Τ. Νηλ, τον πιο αδάμαστο ασθενή που έχει γνωρίσει ποτέ ο καρκίνος.

Στην Κέλλυ Ντάβιντσον, μια εξαιρετική νεαρή κυρία.

Στον Τομ Γουάιζελ.

Στην οικογένεια Τζεφ Γκάρβεϋ.

Σε όλο το προσωπικό του Ιδρύματος Λανς Αρμστρονγκ.

Στις πόλεις: Ώστεν, Μπουν, Σάντα Μπάρμπαρα, και Νίκαια.

Στη Σάλλυ Τζένκινς, που συναντηθήκαμε για να γράψουμε ένα βι- βλίο αλλά γίναμε καλοί φίλοι στην πορεία.

εννιά

Ο ΓΥΡΟΣ

Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΜΕΓΑΛΗ – ΚΑΛΩΣ ΕΧΟΝΤΩΝ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ. ΑΛΛΑ το "μεγάλος" είναι σχετική έννοια. Όταν κάνεις πετάλι στην ανηφόρα, ένα λεπτό μπορεί να σου φανεί σαν μήνας· να γιατί ελάχιστα πράγματα φαίνονται να διαρκούν περισσότερο από τον Γύρο της Γαλλίας. Ο Γύρος είναι αχανής, όσο το κιγκλίδωμα ενός αυτοκινητόδρομου που χάνεται πέρα μακριά στον ορίζοντα. Όσο τα απέραντα ξερά λιβάδια το καλοκαίρι, χωρίς το μάτι να βλέπει ούτε ένα φράχτη. Όσο η θέα σε τρεις χώρες από μια απόκρημνη χιονισμένη κορυφή των Πυρηναίων.

Θα ήταν εύκολο να θεωρήσει κανείς τον Γύρο της Γαλλίας σαν μια μνημειώδη ανοησία: διακόσιοι ποδηλάτες που διατρέχουν ολόκληρη την περιφέρεια της Γαλλίας, χωρίς να παραλείπουν τα βουνά, μέσα σε τρεις εβδομάδες μέσα στην κάψα του καλοκαιριού. Δεν υπάρχει λόγος να επιχειρήσει κανείς έναν τέτοιο άθλο βλακείας, πέρα από το γεγονός ότι ορισμένοι άν-

θρωποι, δηλαδή κάποιοι σαν κι εμένα, έχουν την ανάγκη να ψάξουν τα όρια της αντοχής τους για να καθορίσουν το είναι τους. (Και δεν τους πειράζει τι θα βρουν.) Είναι μια αναμέτρηση άσκοπου αυτοβασανισμού.

Αλλά για εντελώς δικούς μου λόγους, πιστεύω ότι πρόκειται για την πιο γενναία αθλητική προσπάθεια στον κόσμο. Φυσικά, εμένα είναι η δουλειά μου.

Λίγη ιστορία: το ποδήλατο ήταν εφεύρεση της βιομηχανικής επανάστασης, μαζί με την ατμομηχανή και τον τηλέγραφο, και ο πρώτος Γύρος διοργανώθηκε το 1903 ύστερα από πρόσκληση που δημοσίευσε η εφημερίδα *Το αυτοκίνητο* στον γαλλικό αθλητικό τύπο. Από τους εξήντα ποδηλάτες που ξεκίνησαν μόνο οι 21 τερμάτισαν, και ο αγώνας συνάρπασε αμέσως τη χώρα. Περίπου 100.000 θεατές παρατάχθηκαν στους δρόμους που οδηγούσαν στο Παρίσι, και από την πρώτη στιγμή άρχισαν οι απατεωνιές: τα ποτά δεν ήταν πάντα αθώα, οι προπορευόμενοι έριχναν σπασμένα γυαλιά για να σαμποτάρουν εκείνους που ακολουθούσαν. Τα πρώτα χρόνια οι ποδηλάτες κουβαλούσαν μόνοι τους το φαγητό και τα σύνεργά τους, ενώ τα ποδήλατα είχαν μόνο δύο ταχύτητες και για να φρενάρουν χρησιμοποιούσαν τα πόδια. Τα πρώτα ορεινά ετάπ καθιερώθηκαν το 1910 (μαζί με τα φρένα): τότε, οι ποδηλάτες που διέσχιζαν τις Άλπεις κινδύνευαν να δεχτούν επιθέσεις από αγρίμια. Το 1914 ο αγώνας άρχισε την ίδια μέρα που δολοφονήθηκε στο Σεράγεβο ο αρχιδούκας Φερδινάνδος. Πέντε μέρες μετά το τέλος του αγώνα, ο πόλεμος μαινόταν στα ίδια βουνά που είχαν διασχίσει οι ποδηλάτες.

Σήμερα, ο αγώνας αποτελεί τεχνολογικό θαύμα. Τα ποδήλατα είναι τόσο ελαφριά που μπορείς να τα σηκώσεις ψηλά με το ένα χέρι και οι ποδηλάτες είναι εξοπλισμένοι με κομπιούτερ, συσκευές παρακολούθησης του καρδιακού παλμού, και αμφίδρομους ασύρματους. Αλλά το βασικό ζητούμενο του αγώνα δεν έχει αλλάξει: ποιος μπορεί να αντεπεξέλθει καλύτερα στις δυσκολίες και να βρει τη δύναμη να συνεχίσει την προσπάθεια; Μετά την προσωπική μου δοκιμασία, δεν μπορούσα παρά να πιστέψω ότι ήταν αγώνας που μου ταίριαζε.

Πριν αρχίσει η σαιζόν του '99, πήγα στην Ιντιανάπολη για μια αντικαρκινική εκδήλωση και πέρασα από το νοσοκομείο για να δω τους παλιούς μου φίλους. Ο Σκοτ Σαπίρο με ρώτησε: "Γυρίζεις λοιπόν στους μεγάλους αγώνες;"

Απάντησα καταφατικά και μετά τον ρώτησα εγώ κάτι. "Νομίζεις ότι μπορώ να νικήσω στο Γύρο της Γαλλίας;"

"Δεν το νομίζω απλώς," μου είπε. "Το περιμένω."

ΟΜΩΣ, ΕΠΕΦΤΑ ΣΥΝΕΧΕΙΑ.

Στην αρχή, η ποδηλατική σαιζόν του 1999 ήταν για μένα σκέτη αποτυχία. Στον δεύτερο αγώνα της χρονιάς, στο Γύρο της Βαλένθια, έπεσα από το ποδήλατο και παρά λίγο να σπάσω τον ώμο μου. Έμεινα εκτός αγώνων δύο εβδομάδες, αλλά αμέσως μόλις ξανάρχισα, έπεσα πάλι: σε μια προπόνηση στη νότια Γαλλία, μια ηλικιωμένη κυρία βγήκε με το αυτοκίνητό της από το δρόμο και με έριξε με το πλάι. Σαν να μην έφταναν αυτά, στους αγώνες Παρίσι-Νίκαια και Μιλάνο-Σαν Ρέμο μου βγήκε η πίστη μέσα σε παλιόκαιρο, και τερμάτισα στη μέση περίπου της κατάταξης. Είπα πως είναι η κακή φόρμα της αρχής της σαιζόν και προχώρησα στην επόμενη κούρσα – όπου και πάλι έπεσα. Στην τελευταία στροφή του πρώτου ετάπ, μέσα στη βροχή, οι τροχοί μου γλίστρησαν πάνω σε μια σκούρα κηλίδα από βενζίνη και ξαπλώθηκα φαρδύς-πλατύς στο δρόμο.

Γύρισα σπίτι. Το πρόβλημα ήταν απλούστατα ότι είχα σκουριάσει κι έτσι για δυο ολόκληρες εβδομάδες ασχολήθηκα με την τεχνική μου μέχρι που να νιώθω σίγουρος πάνω στη σέλα. Όταν ξαναγύρισα στους αγώνες, δεν έπεφτα πια. Επιτέλους νίκησα και σε κάτι, ένα ετάπ ατομικής χρονομέτρησης στο σιρκουί της Σαρτ. Τα αποτελέσματά μου πήραν τα πάνω τους.

Κάτι αστείο συνέβαινε όμως: είχα πάψει να είμαι τόσο καλός στους μονήμερους αγώνες. Δεν ήμουν πια ο οργισμένος και ατίθασος νεαρός ποδηλάτης του παλιού καιρού. Εξακολουθούσα να ποδηλατώ γερά, αλλά είχα εξευγενίσει το στυλ και την τεχνική μου, δεν ήμουν πια τόσο φανερά ορμητικός. Κάτι διαφορετικό με έσπρωχνε τώρα – ψυχολογικά, σωματικά και συναισθηματικά – και αυτό το κάτι ήταν ο Γύρος της Γαλλίας.

Ήμουν πρόθυμος να θυσιάσω ολόκληρη τη σαιζόν για να προετοιμαστώ για το Γύρο. Τα ποντάριζα όλα για όλα εκεί. Δήλωσα αποχή από όλους τους κλασικούς αγώνες της άνοιξης, τις διάσημες κούρσες που αποτελούσαν τη ραχοκοκαλιά του διεθνούς ποδηλατικού προγράμματος, και περιορίστηκα σε μετρημένους στα δάχτυλα αγώνες, με στόχο να βρεθώ στο απόγειο της

φόρμας μου τον Ιούλιο. Κανείς δεν καταλάβαινε τι έκανα. Στο παρελθόν, το ψωμί μου ήταν οι ανοιξιάτικοι αγώνες. Γιατί δεν έτρεχα στις κούρσες όπου είχα νικήσει στο παρελθόν; Τελικά ένας δημοσιογράφος με ρώτησε αν θα έτρεχα σε κάποια από τις μεγάλες ανοιξιάτικες κούρσες.

"Όχι," είπα.

"Γιατί όχι;"

"Θα αφοσιωθώ στο Γύρο."

Έκανε μια γκριμάτσα και είπε, "Μάλιστα, δηλαδή τώρα είσαι αθλητής του Γύρου." Λες και του έκανα πλάκα.

Τον κοίταξα απλώς και είπα μέσα μου, *Ό,τι πεις εσύ μάγκα μου. Θα δούμε.*

Λίγο καιρό αργότερα, συναντήθηκα τυχαία με τον Μιγκέλ Ιντουράιν στο ασανσέρ ενός ξενοδοχείου. Κι αυτός με ρώτησε τι κάνω.

"Κάνω μπόλικη προπόνηση στα Πυρηναία," είπα.

"Πορκέ;" απόρησε. "Γιατί;"

"Για το Γύρο," του είπα.

Ανασήκωσε έκπληκτος το φρύδι και επιφυλάχτηκε να σχολιάσει.

Και τα άλλα μέλη της ομάδας μου έδειχναν την ίδια προσήλωση στο Γύρο της Γαλλίας. Η σύνθεση της ομάδας του Ταχυδρομείου των ΗΠΑ ήταν η εξής: αρχηγός μας ήταν ο Φράνκι Αντρέ, ένας μεγαλόσωμος, δυνατός σπρίντερ, φτασμένος βετεράνος που με ήξερε από πιτσιρίκο. Ο Κέβιν Λίβινγκστον και ο Τάυλερ Χάμιλτον ήταν οι ταλαντούχοι νεαροί μας, ειδικοί στις αναβάσεις· ο Τζωρτζ Χίνκαπι, νικητής στο Επαγγελματικό των ΗΠΑ εκείνη τη χρονιά, ήταν ένας ακόμα γερός σπρίντερ σαν τον Φράνκι· ο Κρίστιαν Βαντεβέλντε ήταν ένας από τους πιο ταλαντούχους πρωτοεμφανιζόμενους ποδηλάτες· και ο Πασκάλ Ντεράμ, ο Τζόνναθαν Βάουτερς και ο Πέτερ Μάινερτ-Νίλσεν ήταν πιστοί "υπηρέτες" που μπορούσαν να τρέχουν επί ώρες με μεγάλη ταχύτητα χωρίς να παραπονιούνται.

Ο άνθρωπος που μας είχε κάνει ομάδα ήταν ο τεχνικός διευθυντής μας, ο Γιόχαν Μπράουνελ, ένας ατάραχος βέλγος, παλιός ποδηλάτης του Γύρου. Ο Γιόχαν ήξερε τι χρειάζεται για να νικήσει κάποιος στο Γύρο· στη δική του καριέρα είχε νικήσει δυο φορές σε ετάπ. Το 1993 είχε νικήσει στην τότε γρηγορότερη κούρσα της ιστορίας του Γύρου, ενώ το 1995 είχε νικήσει σ' ένα άλλο ετάπ όπου επικράτησε στη μονομαχία του με τον Ιντουράιν σε ένα

θεαματικό φίνις στη Λιέγη. Μπροστά είχαν αποσπαστεί μόνοι τους ο Γιόχαν με τον Ιντουράιν και ο Γιόχαν έμενε σε απόσταση αναπνοής από τον Μιγκέλ, "καθόταν πάνω στη ρόδα του" όπως λέμε, μέχρι που στο τελικό σπριντ έκανε επίθεση και τον νίκησε πάνω στο νήμα. Ήταν πανέξυπνος και πολυμήχανος ποδηλάτης, ήξερε πώς να κερδίζει πιο γερούς αντιπάλους και έφερε στην ομάδα μας αυτή την αντίληψη της στρατηγικής.

Ο Γιόχαν είχε την ιδέα να αποσυρόμαστε σε κατασκηνώσεις για προπόνηση. Δεχτήκαμε το σχέδιό του, χωρίς κανένα παράπονο, και περάσαμε από μια εβδομάδα στις Άλπεις και στα Πυρηναία. Οργώσαμε τις ορεινές διαδρομές του Γύρου και εξασκηθήκαμε στις αναβάσεις που θα αντιμετωπίζαμε, ποδηλατώντας κάθε μέρα ολόκληρα εφτάωρα με κάθε καιρό. Στα βουνά συνεργαζόμουν ιδιαίτερα στενά με τον Κέβιν και τον Τάυλερ, επειδή εκείνοι ήταν οι αναβάτες μας, εκείνοι θα έκαναν την περισσότερη δουλειά να με "τραβάνε" σε τέτοιες απότομες κλίσεις. Ενώ οι περισσότεροι ποδηλάτες αναπαύονταν ή συμμετείχαν στις ανοιξιάτικες κούρσες, εμείς κάναμε αναβάσεις μέσα στον παλιόκαιρο.

Με τον Γιόχαν είχαμε καθιερώσει ένα αστείο διαρκείας. Ήταν Γενάρης στα Πυρηναία, και κάθε μέρα έβρεχε. Είχε αρχίσει να μου τη σπάει, οι αναβάσεις με ξεθέωναν, ενώ ο Γιόχαν ερχόταν πίσω μας με το αυτοκίνητο, μέσα στην ωραία του ζέστη, και επικοινωνούσε μαζί μας με τον ασύρματο.

Μια μέρα του είπα, "Ε, Γιόχαν;"

"Τι είναι Λανς;"

"Του χρόνου θα τρέξω στις κλασικές κούρσες."

Από τότε και στο εξής, το έλεγα αυτό κάθε μέρα. Πολύ σύντομα, ο Γιόχαν ήξερε τι επρόκειτο να ακούσει.

"Γιόχαν;"

"Κάτσε να μαντέψω, Λανς," έλεγε ατάραχα. "Του χρόνου θα τρέξεις στις κλασικές κούρσες, ε;"

"Το βρήκες."

Όταν δεν ήμασταν στις Άλπεις ή στα Πυρηναία, έκανα προπόνηση μόνος μου. Το κάθε τι που έκανα είχε το σκοπό του. Η Κικ κι εγώ ζούσαμε την κάθε μέρα με δύο μόνο πράγματα στο μυαλό: τον Γύρο της Γαλλίας και να γεννήσουμε ένα υγιέστατο μωρό. Όλα τα άλλα ήταν δευτερεύοντα, περιτοί

περισπασμοί. Όμως, αυτή η απλότητα της αφοσίωσής μας μάς χάριζε ένα είδος γαλήνης.

Στρώθηκα στη μελέτη. Το πρόβλημα του Γύρου το αντιμετώπισα σαν να είχα να δώσω ένα διαγώνισμα μαθηματικών, χημείας και διαιτολογίας μαζί. Έκανα υπολογισμούς στον κομπιούτερ βάζοντας από τη μια το βάρος του σώματός μου και του ποδηλάτου και από την άλλη την δυννητική ταχύτητα του ποδηλάτου σε διάφορες φάσεις για να βρω την εξίσωση που θα με έφερνε στη γραμμή του τερματισμού πιο μπροστά από τους άλλους. Έκανα στον υπολογιστή γραφικές παραστάσεις των διαδρομών μου στην προπόνηση, υπολογίζοντας με ακρίβεια χιλιοστού τις αποστάσεις, το βαττάζ και τα όρια της αντοχής μου.

Ακόμα και το φαγητό έγινε άσκηση μαθηματικών. Μετρούσα την τροφή που έπαιρνα. Στην κουζίνα είχα μια μικρή ζυγαριά και ζύγιζα τις μερίδες των ζυμαρικών και το ψωμί. Μετά υπολόγιζα το βαττάζ μου σε συνάρτηση με τις θερμίδες που έπαιρνα κι έτσι ήξερα πόσο ακριβώς να φάω κάθε μέρα, πόσες θερμίδες να κάψω, έτσι που οι ποσότητες που έμπαιναν στον οργανισμό μου να είναι λιγότερες από αυτές που έβγαιναν και να χάσω βάρος.

Ο καρκίνος είχε μια αναπάντεχη θετική επίδραση: είχε αναδιαπλάσει εντελώς το σώμα μου. Τώρα η κορμοστασιά μου ήταν πολύ πιο λιτή. Στις παλιές μου φωτογραφίες, μοιάζω με ποδοσφαιριστή, με τον χοντρό μου λαιμό και τον μυώδη κορμό, κάτι που συνέβαλε στο επιθετικό μου στυλ πάνω στο ποδήλατο. Παραδόξως όμως, η σωματική μου κατασκευή μου γινόταν εμπόδιο στα βουνά, επειδή κατανάλωνα μεγάλη προσπάθεια για να κουβαλάω όλο αυτό το βάρος στον ανήφορο. Τώρα ήμουν σχεδόν λιγνός και το αποτέλεσμα ήταν μια αλαφράδα που πρώτη φορά ένιωθα πάνω στο ποδήλατο. Ήμουν πιο αδύνατος στο σώμα και πιο ισορροπημένος στο πνεύμα.

Οι αμφιβολίες μου σχετικά με το αν κάνω για το Γύρο αφορούσαν την ικανότητά μου στις αναβάσεις. Στο σπριντ ήμουν πάντοτε γερός αλλά τα βουνά αποτελούσαν παλιότερα το Βατερλώ μου. Ο Έντυ Μερξ μου το έλεγε επί χρόνια να αδυνατίσω και τώρα καταλάβαινα γιατί. Δυο-τρία κιλά λιγότερα είναι μεγάλη υπόθεση στα βουνά, κι εγώ είχα χάσει οχτώ. Αυτό ακριβώς χρειαζόμουν. Έγινα πολύ καλός στα βουνά.

Κάθε πρωί ξυπνούσα και έτρωγα το ίδιο πράγμα για πρωινό, λίγο μούσλι με ψωμί και φρούτα, εκτός αν με περίμενε κάποια ιδιαίτερα κουραστική

διαδρομή, οπότε έτρωγα ένα πιάτο χτυπητά ασπράδια αυγών. Ενώ έτρωγα, η Κικ γέμιζε τα μπουκάλια με το νερό μου και στις οχτώ ακριβώς έφευγα για να συναντήσω τον Κέβιν και τον Τάυλερ για προπόνηση. Τις περισσότερες ημέρες ποδηλατούσα και μετά το μεσημεριανό, περίπου ως τις τρεις. Όταν γυρνούσα σπίτι έκανα ντους και έπαιρνα έναν υπνάκο ως την ώρα του βραδινού. Σηκωνόμουν, ζύγιζα τα μακαρόνια μου και δειπνούσα μαζί με την Κικ.

Δεν κάναμε τίποτα. Δεν πηγαίναμε πουθενά. Μόνο τρώγαμε και μετά πέφταμε ξανά στο κρεβάτι ώστε το πρωί να σηκωθώ και να πάω πάλι για προπόνηση. Μερικές φορές οι φίλες της Κικ της έλεγαν στο τηλέφωνο: "Στη Νότια Γαλλία ζείτε; Παράδεισος!" Πού να φανταστούν την πραγματικότητα.

Ενώ εγώ προπονούμουν, η Κικ έκανε διάφορες μικροδουλειές ή ξεκουραζόταν στη βεράντα μας. Πίστευε ότι η Νίκαια ήταν ιδανικός τόπος για μια έγκυο, επειδή μπορούσε να βρίσκει φρέσκα φρούτα και λαχανικά στις υπαίθριες αγορές. Τα βράδια ξεφυλλίζαμε βιβλία για την εγκυμοσύνη και παρακολουθούσαμε το μέγεθος του μωρού. Στην αρχή ήταν σαν καρφίτσα, μετά σαν λεμόνι. Η μεγάλη ημέρα ήρθε όταν η Κικ δυσκολεύτηκε για πρώτη φορά να κουμπώσει το τζην της.

Η προσήλωση που δείχναμε, τόσο η Κικ όσο κι εγώ, ήταν απίστευτη. Το ποδήλατο είναι δύσκολη, πολύ κουραστική δουλειά και η Κικ το σεβόταν απόλυτα. "Να περάσεις καλά στη δουλειά," μου έλεγε κάθε πρωί την ώρα που έφευγα. Αν δεν ήμασταν και οι δυο μας προσηλωμένοι στον τρόπο ζωής μας, δεν θα καταφέρναμε τίποτα. Αν εκείνη βαριόταν ή ένιωθε ριγμένη ή ανικανοποίητη, δεν θα περνούσαν γαλήνια οι μήνες. Τόσο καλά είχε ενταχθεί στο προπονητικό μου πρόγραμμα που θα μπορούσε να είναι μέλος της ομάδας.

Ο Κέβιν το έβλεπε γιατί ήταν ο καλύτερος φίλος μας και είχε κι αυτός πιάσει διαμέρισμα στη Νίκαια. Η διαφορά ήταν ότι όταν γύριζε ο Κέβιν σπίτι έβρισκε ένα άδειο διαμέρισμα και μερικές φορές χαλασμένο το γάλα στο ψυγείο. Εγώ είχα φρεσκοπλυμένα ρούχα, καθαρό σπίτι, γάτα, σκύλο, ό,τι έπρεπε να φάω. Αλλά βέβαια όλα αυτά χρειαζονταν πολλή δουλειά εκ μέρους της Κικ. Στο παρελθόν πάντα ένιωθα άβολα και μοναχικά όταν ζούσα

στην Ευρώπη, τώρα όμως ήμουν ευτυχισμένος νιόπαντρος. Τώρα μάθαινα να αγαπώ τη ζωή στην Ευρώπη.

Μερικές φορές πάθαινα λάστιχο στη μέση του πουθενά· τηλεφωνούσα στην Κικ και ερχόταν να με πάρει. Μερικά απογεύματα έπαιρνε το αμάξι και ανέβαινε στα βουνά μόνο και μόνο για να μου φέρει ισοτονικό ποτό και φαγητό. Είχε μάθει τα πάντα για την ποδηλασία για να μπορεί να βοηθάει. Ήξερε τι χρειαζόμουν και τότε, ποιες μέρες ήταν δύσκολες, τότε ήταν καλό να μιλάμε και τότε ήταν καλύτερο να με αφήνει μόνο μου.

Τις μέρες της πολύ δύσκολης προπόνησης, καθόταν σε αναμμένα κάρβουνα περιμένοντας να δει πώς τα είχα πάει, επειδή ήξερε ότι μετρούσα την προετοιμασία μου και ότι έδινα μεγάλη σημασία στο να μένω στο στόχο. Αν κάτι δεν πήγαινε καλά, καταλάβαινε την απογοήτευση και την κακοκεφιά μου.

Στα τέλη Απριλίου έτρεξα σε μια διάσημη μονοήμερη κλασική κούρσα, τη Χρυσή Κούρσα Αμστελ, για να σταθμίσω τη φόρμα μου. Από την αρχή ένιωθα διαφορετικός, πιο δυνατός. Στη μεγαλύτερη διάρκειά του ο αγώνας ήταν μια μονομαχία μου με τον Μίκαελ Μπόοχερντ, τον Ολλανδό, που εθεωρείτο ένας από τους κορυφαίους δρομείς του κόσμου.

Δεκαπέντε χιλιόμετρα πριν από το τέρμα, πέρασα μπροστά. Ο Μπόοχερντ κάθισε στη ρόδα μου, ακολουθώντας με σε απόσταση αναπνοής. Ήξερα, ή τουλάχιστον νόμιζα ότι ξέρω, ότι στο τελικό σπριντ, στο φίνις, θα τον νικούσα. Θα έβαζα στοίχημα τα πάντα, ακόμα και την υγεία μου, τόσο σίγουρος ήμουν.

Ξεκίνησα το τελικό σπριντ, και ο Μπόοχερντ επιτάχυνε κι αυτός. Ήρθε πλάι μου και τρέξαμε δίπλα-δίπλα τα λίγα τελευταία μέτρα – και έχασα. Έχασα για έναν πόντο. Λιγότερο από το πλάτος του λάστιχου.

Έπαθα σοκ. Ήμουν εντελώς βέβαιος ότι θα κέρδιζα, αλλά αυτό που με πείραζε περισσότερο ήταν ότι όλοι θεωρούσαν τον Μπόοχερντ σαν μεγάλο φαβορί για να νικήσει στον Γύρο της Γαλλίας. Καθώς ανεβήκαμε πλάι-πλάι στο βάθρο, το μόνο που σκεφτόμουν ήταν τι επίπτωση θα έχει το αποτέλεσμα αυτό στα σχέδιά μου για το Γύρο. Ξαφνικά, έσκυψα προς τον Μίκαελ και του είπα: "Τον Ιούλιο θα μου το πληρώσεις."

Με κοίταξε παραξενεμένος. "Τι θες να πεις;" είπε. "Απρίλη έχουμε."

Ξαναγύρισα στην προπόνηση. Ποδήλατο και μόνο ποδήλατο, και πάλι ποδήλατο. Ποδηλατούσα όσο ποτέ στη ζωή μου, βασανίζοντας το σώμα μου σε όποιο λόφο έβρισκα μπροστά μου. Υπήρχαν καμιά πενηνταριά ζόρικες αναβάσεις στα περίχωρα της Νίκαιας, με δύσκολες κλίσεις, δεκαπέντε χιλιόμετρα η καθεμία ή και περισσότερα. Το κόλπο δεν ήταν να τις ανεβαίνεις στη χάση και στη φέξη αλλά να τις ανεβαίνεις ξανά και ξανά. Έκανα τρεις διαφορετικές αναβάσεις τη μέρα, μέσα σε μια εξάωρη ή εφτάωρη προπόνηση. Μια ανάβαση δεκαοχτώ χιλιομέτρων μού έπαιρνε περίπου μια ώρα, καταλαβαίνετε λοιπόν πώς περνούσαν οι μέρες μου.

Πήγαινα σε μέρη που κανείς άλλος δεν πήγαινε, ούτε καν οι συναθλητές μου. Θυμάμαι πολύ καθαρά μια συγκεκριμένη μέρα, στις 3 Μαΐου, που είχε τσουχτερό ανοιξιάτικο κρύο. Κατευθύνθηκα με το ποδήλατο προς τις Άλπεις ενώ ο Γιόχαν ερχόταν πίσω μου με το αυτοκίνητο. Εν τω μεταξύ έριχνε χιονόνερο και η θερμοκρασία έπεσε στο μηδέν, αλλά δεν μ' ένοιαζε. Σταθήκαμε στο πλάι του δρόμου, κοιτάξαμε τη θέα και τον καιρό. "Ας το αφήσουμε καλύτερα," πρότεινε ο Γιόχαν. "Όχι," είπα. "Ελα, πάμε." Και επί εφτά ολόκληρες ώρες έκανα ποδήλατο, χωρίς άλλον ποδηλάτη πλάι μου. Για να νικήσω στο Γύρο έπρεπε να είμαι πρόθυμος να ποδηλατήσω εκεί που κανείς άλλος δεν ήθελε.

Η πιο επίπονη διαδρομή στη Νίκαια ήταν η λεγόμενη ανάβαση της Μαντόνας. Ήταν μια παροιμιωδώς δύσκολη ανάβαση δεκατριών χιλιομέτρων πάνω από την πόλη. Σχεδόν βλέπαμε την κορυφή από το σπίτι μας, πίσω από τους κυματιστούς λόφους στον ορίζοντα. Η Μαντόνα δεν προσφερόταν για να κάνεις συνεχώς προπόνηση, ήταν πολύ κουραστική, αλλά αποτελούσε θαυμάσιο τεστ για τη φόρμα σου. Οι περισσότεροι την ανέβαιναν μια-δυο φορές τη σαιζόν. Εγώ την ανέβαινα μια φορά το μήνα.

Ο Τόνυ Ρόμινγκερ, που επί χρόνια ήταν ένας από τους κορυφαίους στον κόσμο, χρησιμοποιούσε τη Μαντόνα σαν τεστ της φόρμας του την εποχή που ζούσε στο Μονακό. Κατείχε το ρεκόρ στην ανάβασή της – 31 λεπτά και 30 δευτερόλεπτα. Ο Κέβιν Λίβινγκστον, που εθεωρείτο ο καλύτερος αναβάτης στην ομάδα μας, μια φορά την είχε ανέβει σε 32 λεπτά. Στην αρχή της επιστροφής μου στην ενεργό δράση, τη σαιζόν του '98, είχα κάνει τη Μαντόνα σε 36 λεπτά. Για να νικήσω όμως στον Γύρο ήξερα ότι έπρεπε να φέρω πολύ καλύτερο χρόνο.

"Θα σπάσω τα 31," δήλωσα μια μέρα στον Κέβιν.

Μεγάλη κουβέντα για κάποιον που την εποχή εκείνη ούτε τα 35 δεν μπορούσε να σπάσει.

"Παλαβός είσαι," απάντησε ο Κέβιν.

Έπιασα όμως 34 λεπτά και μετά 33. Και μετά, ένα απόγευμα, έπιασα χρόνο 32:30. Αμέσως πριν από το Γύρο, ο Κέβιν κι εγώ ανεβήκαμε μια τελευταία φορά τη Μαντόνα.

Ήταν μια μέρα με υγρασία, με λίγο αεράκι μόνο, κουφόβραση. Τρέξαμε προς την κορυφή που ήταν τυλιγμένη στα σύννεφα, σε υψόμετρο 900 μέτρα από τη θάλασσα. Ένα χιλιόμετρο πριν το τέρμα, ο Κέβιν έπαθε λάστιχο. Σταμάτησε για να αλλάξει αλλά εγώ συνέχισα. Φτάνοντας στην κορυφή, κοίταξα το ρολόι πάνω στο τιμόνι μου.

Περίμενα τον Κέβιν. Έφτασε ξέπνοος και τσαντισμένος για το λάστιχο. Του έδειξα τον χρόνο στον κομπιούτερ μου. Οι συνέπειες για τον Γύρο ήταν καθαρές και για τους δυο μας. "Πω πω!" είπε ο Κέβιν. "Σοβαρεύουν τα πράγματα."

Η Κικ ήξερε ότι κάθε φορά που ανεβαίνω στη Μαντόνα ήταν μεγάλη μέρα. Εκείνη τη μέρα, την ώρα του πρωινού ήμουν εντελώς ανέκφραστος, ήδη συγκεντρωνόμουν. Όταν γύρισα σπίτι, η Κικ με περίμενε στην εξώπορτα, αγωνιώντας να δει πώς τα είχα πάει, αν ήμουν χαρούμενος ή τσαντισμένος. Είχε έρθει επίσκεψη και ο Οτς, και περίμενε κι αυτός με αγωνία.

Μπήκα στο σπίτι αμίλητος, με βλοσυρό ύφος.

"Πώς πήγε;" με ρώτησε η Κικ.

"Ο καιρός ήταν απαίσιος," είπα.

"Ω..." έκανε εκείνη.

"Ναι," της είπα. "Δεν κατάφερα να κάνω λιγότερο από 30:47."

Με αγκάλιασε. Ο Οτς με χτύπησε στην πλάτη.

"Τζίμυ, είμαι έτοιμος," του είπα.

Λίγες μέρες αργότερα ο Οτς γύρισε στις Ηνωμένες Πολιτείες. Σε όποιον έβρισκε μπροστά του, έλεγε ότι θα νικούσα στο Γύρο της Γαλλίας.

ΕΤΟΙΜΑΣΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΜΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΥΡΟ ΜΕ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ, νευρική σημασία στη λεπτομέρεια. Η Κικ κι εγώ αραδιάσαμε όλα τα πράγματα και τα ταχτοποιήσαμε προσεκτικά στη βαλίτσα. Επέμενα η τοποθέτηση να γίνει με

συγκεκριμένο τρόπο. Τα σορτσάκια μου έπρεπε να τυλιχτούν μαζί ώστε να γίνουν ένας ομαλός κύλινδρος. Οι παπουτσοθήκες μου έπρεπε να μουν στην κατάλληλη θέση. Τα γάντια τα έχωσα σε μια συγκεκριμένη γωνία, τα περιχειρίδια σε μιαν άλλη. Το κάθε τι έπρεπε να είναι τακτοποιημένο στην εντέλεια, ώστε να μπορώ με μια ματιά να βλέπω αν είχα κάθε τύπο ρουχισμού για κάθε τύπο καιρού.

Φτάσαμε στο Παρίσι για τα προκαταρκτικά του Γύρου, που περιλάμβαναν μια σειρά από ιατρικά τεστ και ελέγχους για αναβολικά, καθώς και υποχρεωτικές νουθεσίες από υπεύθυνους του Γύρου. Στον κάθε ποδηλάτη μοίρασαν μια "Βίβλο" του Γύρου, έναν οδηγό που είχε όλα τα ετάπ της κούρσας και παρουσίαζε τη διατομή της διαδρομής και τα σημεία τροφοδοσίας. Μαστορέψαμε τα ποδήλατά μας, αλλάξαμε τιμόνια, βεβαιωθήκαμε ότι οι υποδοχείς των ποδιών ταίριαζαν ακριβώς στα πετάλια. Μερικοί ποδηλάτες δεν έδειχναν τόσο ενδιαφέρον στην προετοιμασία του ποδηλάτου τους, εγώ όμως ήμουν ιδιότροπος. Οι τεχνικοί με είχαν βγάλει "ο κύριος Μιλμέτρ".

Στα προγνωστικά πριν από τον αγώνα, η Πόσταλ ήταν αυτσαίντερ. Κανείς δεν θεωρούσε ότι έχουμε πιθανότητα να νικήσουμε. Μιλούσαν για τον Αβραάμ Ολάνο, τον εν ενεργεία παγκόσμιο πρωταθλητή. Έλεγαν για τον Μάικελ Μπόοχερντ, που με είχε νικήσει στο Άμστελ. Ανέφεραν τον Ελβετό Αλεξάντερ Ζούλλε ή τον Ισπανό Φερνάντο Εσκαρτίν. Μιλούσαν για τους απόντες, όσους είχαν πέσει θύματα της υπόθεσης του ντόπινγκ. Εγώ ήμουν μια σκέτη υποσημείωση, ο συμπαθητικός Αμερικάνος που είχε νικήσει τον καρκίνο. Ένας μόνο άνθρωπος φαινόταν να πιστεύει ότι είμαι ικανός για τη νίκη. Λίγο πριν αρχίσει ο αγώνας, ρώτησαν τον Μιγκέλ Ιντουράιν ποιον θεωρεί πιθανό νικητή. Ίσως ο Μιγκέλ να θυμόταν τη συνομιλία μας στο ασανσέρ και να είχε μάθει πόσο καλά είχα προπονηθεί. "Τον Άρμστρονγκ", απάντησε.

Το πρώτο ετάπ του Γύρου ήταν σύντομο, ο λεγόμενος Πρόλογος, μια κούρσα οχτώ χιλιομέτρων με ατομική χρονομέτρηση, που γινόταν στο Πουίντυ Φου, μια μικρή πόλη με έναν καφεκίτρινο πύργο και ένα πάρκο με παραστάσεις από τη ζωή στο Μεσαίωνα. Ο Πρόλογος ήταν ένα σύστημα προκαταρκτικής κατάταξης, για να ξεχωρίσουν οι γρήγοροι από τους πιο αργούς και να καθοριστεί ποιοι θα ξεκινούσαν πρώτοι στο πελοτόν. Αν και δεν διαρκούσε παρά οχτώ χιλιόμετρα, ήταν σοβαρή δοκιμασία και δεν άφηνε

κανένα περιθώριο για λάθος. Έπρεπε να τα δώσεις όλα στο σπριντ, να πιώσεις το μάξιμουμ της αποτελεσματικότητας, αλλιώς θα έμενες πίσω πριν καλά-καλά αρχίσεις. Όσοι ήθελαν να διεκδικήσουν τις πρώτες θέσεις στη γενική κατάταξη έπρεπε να τερματίσουν μέσα στους τρεις-τέσσερις πρώτους στον Πρόλογο.

Η διαδρομή άρχιζε με σπριντ πέντε χιλιομέτρων και μετά ερχόταν ένας μεγάλος λόφος, μια ξεθεωτική ανηφόρα 700 μέτρων – όπου δεν σε έπαιρνε να μην τα δώσεις όλα. Ύστερα μια απότομη στροφή και πάλι επίπεδο έδαφος για το τελικό σπριντ. Η κούρσα ήταν ευνοϊκή για έναν ορμητικό ποδηλάτη σαν κι εμένα, και στο παρελθόν ήταν τέλεια και για τον μεγάλο Ιντουράιν, ο οποίος κάποτε την είχε κάνει σε 8 λεπτά και 12 δευτερόλεπτα, που ήταν και το ρεκόρ της διαδρομής.

Με δυο λόγια, έπρεπε να κάνω κάτω από 9 λεπτά. Το καθοριστικό σημείο ήταν η ανηφόρα. Δεν σε συνέφερε να καταναλώσεις όλες σου τις δυνάμεις στο σπριντ των πέντε χιλιομέτρων και να κλατάρεις στην ανηφόρα. Έπρεπε επίσης να παρθεί και μια στρατηγική απόφαση: να ανέβω το λόφο με μεγάλη αλυσίδα ή με μικρότερη; Το θέμα το συζητούσαμε στην ομάδα επί δύο μέρες.

Ο Γιόχαν χάραζε τη στρατηγική μας με ήρεμο και απαιτητικό ύφος. Χώρισε την κούρσα σε κομμάτια και μου έδωσε ακριβείς οδηγίες για τους επιμέρους χρόνους και το βαττάζ. Ήξερε ακόμα και πόσος έπρεπε να είναι ο σφυγμός μου μετά το πρώτο σπριντ: 190.

Ο κάθε ποδηλάτης έφευγε τρία λεπτά μετά τον προηγούμενο. Άρχισαν να έρχονται τα πρώτα αποτελέσματα. Ο συναθλητής μου ο Φράνκι Αντρέ θυσιάστηκε κάνοντας ένα πείραμα: επιχείρησε να ανέβει το λόφο με μεγάλη αλυσίδα. Ήταν η λάθος απόφαση. Μέχρι να φτάσει στην κορυφή του λόφου ήταν ξέπνοος, εξαντλημένος. Δεν μπόρεσε να ανακάμψει.

Ο Ολάνο κατέρριψε το ρεκόρ της διαδρομής, φέρνοντας χρόνο 8:11. Ύστερα ο Ζούλλε το έσπασε κι αυτό, κάνοντας 8:07.

Ήταν η σειρά μου. Όταν ποδηλατώ καλά, το σώμα μου φαντάζει σχεδόν ακίνητο πάνω στο ποδήλατο, με εξαίρεση τα πόδια που πηγαίνουν πάνω-κάτω σαν αυτόματα πιστόνια. Ακολουθώντας πίσω μου με το αυτοκίνητο της ομάδας, ο Γιόχαν έβλεπε ότι οι ώμοι μου μόλις που σάλευαν, πράγμα

που σήμαινε ότι δεν ξοδεύω περιττή ενέργεια, ότι όλη διοχετευόταν στο ποδήλατο, στο πετάλι.

Στα αυτιά μου άκουγα τον Γιόχαν να μου δίνει τους επιμέρους χρόνους και οδηγίες ενώ εγώ προχωρούσα.

"Σηκώθηκες από τη σέλα," είπε ο Γιόχαν. "Κάτσε κάτω."

Χωρίς να το πάρω είδηση, έσπρωχνα υπερβολικά. Κάθισα και επικεντρώθηκα στην εκτέλεση, στην επιστήμη και την τεχνική του ποδηλάτου. Δεν είχα ιδέα ποιος είναι ο συνολικός χρόνος μου. Μόνο ποδηλατούσα.

Πέρασα τη γραμμή του τερματισμού. Έριξα μια ματιά στο ρολόι.

"8:02", διάβασα.

Αδύνατον. Κάποιο λάθος έγινε, σκέφτηκα.

Ξανακοίταξα. "8:02".

Είχα περάσει πρώτος στο Γύρο της Γαλλίας. Για πρώτη φορά στην καριέρα μου θα φορούσα την κίτρινη μπλούζα, το *μαγιό ζον*, για να ξεχωρίζω από τους άλλους αθλητές.

Στο τροχόσπιτο της ομάδας οι συναθλητές μου με έσφιζαν στην αγκαλιά τους, πιο πολύ απ' όλους ο Γιόχαν. Κατέφθασε ένα συνεργείο από το αθλητικό τηλεοπτικό κανάλι, το ESPN, για συνέντευξη, αλλά εγώ δεν ήμουν σε θέση να μιλήσω. Το στόμα μου είχε σφίξει, φοβόμουν μήπως σωριαστώ κάτω την ώρα που μιλούσα. Οι λέξεις δεν έβγαιναν. "Έχω πάθει σοκ," είπα μόνο βραχνά. "Έχω πάθει σοκ."

Μέσα στο πλήθος διέκρινα τον Ιντουράιν. Άνοιξε δρόμο σπρώχνοντας και ήρθε προς το μέρος μου, μου έσφιξε με αγάπη το χέρι και με αγκάλιασε.

Στον Γύρο, δεν σου μένει χρόνος να γιορτάσεις μια νίκη σε ετάπ. Κατ' αρχήν, σε παίρνουν άρον-άρον για έλεγχο ντόπινγκ και μετά αρχίζει να εφαρμόζεται το πρωτόκολλο. Με πήραν σε ένα τροχόσπιτο όπου πλύθηκα για την τελετή της απονομής και μου έδωσαν να φορέσω την κίτρινη μπλούζα. Όσο εξονυχιστικά κι αν είχα προετοιμαστεί για το Γύρο, αυτή την περίπτωση την είχα παραλείψει. Δεν είχα προετοιμαστεί για τη συγκίνηση που βιώνεις όταν φοράς αυτή τη μπλούζα, όταν νιώθεις το ύφασμα να γλιστράει στην πλάτη σου.

Στο σπίτι μας στη Νίκαια, η Κικ με είδε στην τηλεόραση να ανεβαίνω στο βάθρο φορώντας την κίτρινη μπλούζα. Άρχισε να χοροπηδάει μέσα στο σπίτι, να πανηγυρίζει, να ταρακουνάει το μωρό στην κοιλιά της και να τρο-

μάζει το σκύλο. Τελικά κατέβηκα από το βάθρο, πήγα στο τροχόσπιτο της ομάδας και εκεί την πήρα τηλέφωνο από το κινητό μου. "Αγάπη μου," είπα.

Από την άλλη μεριά της γραμμής, το μόνο που άκουγα ήταν, "Θεέ μου, Θεέ μου, Θεέ μου." Μετά η Κικ αναλύθηκε σε κλάματα και ύστερα είπε, "Να πάρει, τα κατάφερες αγάπη μου."

Υπήρξε και μια δεύτερη εξαιρετική στιγμή νίκης. Καθώς πήγαινα στο χώρο του τερματισμού, πέρασα μπροστά από το τροχόσπιτο της Κοφιντίς. Ήταν μαζεμένοι εκεί διάφοροι άνθρωποι της ομάδας, οι ίδιοι που με είχαν περάσει για πεθαμένο τότε στο νοσοκομείο.

"Αφιερωμένο εξαιρετικά," είπα καθώς περνούσα από μπροστά τους.

ΑΡΧΙΣΑΜΕ ΝΑ ΔΙΑΣΧΙΖΟΥΜΕ ΤΙΣ ΠΕΔΙΑΔΕΣ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΑΣ Γαλλίας. Ήμουν ο πρώτος Αμερικανός στην ιστορία που προπορευόταν στον Γύρο τρέχοντας για αμερικανική ομάδα πάνω σε αμερικανικό ποδήλατο. Κοίταξα την ημερομηνία: ήταν 4η Ιουλίου, η εθνική μας γιορτή.

Ξαφνικά μ' έπιασε νευρική κατάσταση. Η κίτρινη μπλούζα ήταν μεγάλη ευθύνη. Τώρα, αντί να είμαι εγώ ο επιτιθέμενος θα ήμουν ο στόχος της επίθεσης. Ποτέ δεν είχα βρεθεί στη θέση να υπερασπίζομαι την κίτρινη μπλούζα.

Τα πρώτα ετάπ του Γύρου ευνοούσαν τους σπρίντερ. Διασχίζαμε σαν αστραπή τους κάμπους, πάνω σε επίπεδους και μονότονους δρόμους, παίζοντας το γνωστό μας σκάκι με ποδήλατα. Τα νεύρα ήταν τεντωμένα: μέσα στο πελοτόν γίνονταν ένα σωρό ελιγμοί και τρικλοποδιές, παρά λίγο συγκρούσεις και κανα-δυο κλασικές καραμπόλες του Γύρου.

Εδώ χτυπούσες το τιμόνι σου με τον διπλανό, εκεί τους γλουτούς σου, πιο πέρα τα λάστιχά σου. Αν έβγαινες μπροστά ο συνωστισμός ήταν μικρότερος, οπότε προσπαθούσαμε να μπούμε μπροστά, αλλά το ίδιο επιδίωκαν και όλες οι άλλες ομάδες και ο δρόμος δεν μας χωρούσε όλους. Τις πρώτες μέρες η βασική στρατηγική ήταν να αποφύγεις τη σοβαρή ζημιά – πράγμα που εύκολα λέγεται αλλά δύσκολα γίνεται. Στη μάχη της τοποθέτησης, μέσα σε συνεχή κίνηση, μπορούσες να δεχτείς τρικλοποδιά πριν το καταλάβεις. Πέρνυσι, ο Κέβιν είχε πέσει δυο φορές στον κάμπο και βρέθηκε δεκαπέντε λεπτά πίσω πριν ακόμα φτάσει στα βουνά.

Ο εξοπλισμός της ομάδας μας ήταν δυο αυτοκίνητα συνοδείας και ένα φορτηγάκι. Στο ένα αυτοκίνητο βρισκόταν ο Γιόχαν με τους τεχνικούς, με τα εφεδρικά μας ποδήλατα στη σχάρα, ενώ στο άλλο η διοίκηση της ομάδας με όποιους σπόνσορες τύχαινε να έχουν έρθει για να παρακολουθήσουν τον αγώνα. Στο φορτηγάκι φορτώναμε τα ποδήλατα μαζί με τα σακίδια μας και τον σχετικό εξοπλισμό. Αν κάποιος πάθαινε λάστιχο, το συνεργείο караδοκούσε να επέμβει και αν θέλαμε φαγητό ή νερό μας έδιναν.

Από το αυτοκίνητο, ο Γιόχαν διεύθυνε την τακτική μας στον αγώνα. Έλεγε τους επιμέρους χρόνους και μας ενημέρωνε, και έδινε διαταγές για επίθεση από ένα εξελιγμένο σύστημα αμφίδρομης επικοινωνίας. Ο κάθε ποδηλάτης της ομάδας φορούσε ακουστικό στο αυτί κι ένα μικρό καλώδιο γύρω από το λαιμό, ενώ ήταν συνδεδεμένος με μια συσκευή παρακολούθησης του καρδιακού παλμού από την οποία ο Γιόχαν έβλεπε πώς αποδίδει το σώμα μας υπό πίεση.

Κάθε μέρα, όλη τη μέρα, οι συναθλητές μου πήγαιναν μπροστά μου και με προστάτευαν από τον άνεμο, τις συγκρούσεις, τους αντιπάλους και άλλους κινδύνους. Συνεχώς έπρεπε να αποφεύγουμε φωτογράφους και ενθουσιώδεις θεατές και τα διάφορα πράγματα που κουβαλούσαν: καροτσάκια με μωρά, εκδρομικά ψυγεία, ό,τι βάλει ο νους σας.

Στο δεύτερο ετάπ φτάσαμε σε ένα διάδρομο τεσσάρων χιλιομέτρων, τον λεγόμενο Πασάζ ντυ Γκούα, ένα πραγματικά απόκοσμο τοπίο. Πρόκειται για έναν μακρύ, στενό και μαύρο δρόμο που περνάει πάνω από έναν βάλτο, μόνο που στην παλίρροια τα νερά φουσκώνουν και σκεπάζουν το δρόμο κάνοντάς τον αδιάβατο. Ακόμα όμως και όταν τα νερά είναι χαμηλά, το οδόστρωμα είναι γλιστερό και ύπουλο, και οι άκρες του δρόμου είναι σκεπασμένες με πεταλίδες και φύκια.

Το πελοτόν διατηρούσε ακόμα τη συνοχή του και τα σπρωξίματα έδιναν κι έπαιρναν, οπότε το πέρασμα έκρυβε κινδύνους. Οι πρώτες ομάδες που θα περνούσαν θα ήταν ασφαλέστερες, οπότε τα περισσότερα μέλη της Πόσταλ μαζεύτηκαν γύρω μου και ορμήσαμε μπροστά. Στην πορεία, μερικοί συναθλητές μας έμειναν πίσω και σχημάτισαν μια δεύτερη ομάδα. Ο Φράνκι και ο Τζωρτζ με προστάτεψαν και περάσαμε χωρίς απρόοπτα, αλλά το πέρασμα σε αγρίευε: ο δρόμος ήταν τόσο γλιστερός που δεν τολμούσαμε να στρί-

ψουμε ούτε τόσο δα το τιμόνι και ο άνεμος μας ερχόταν από τα πλάγια και μας δυσκόλευε να κρατήσουμε σταθερό το ποδήλατο.

Άλλοι πίσω μας δεν στάθηκαν τόσο τυχεροί, έπεσαν σε μια τεράστια καραμπόλα.

Κάποιος φρενάρισε απότομα και ξαφνικά η ασφαλτος γέμισε κορμιά. Ποδήλατα εκτοξεύτηκαν στον αέρα, με τους τροχούς να γυρίζουν τρελά, αθλητές σωριάστηκαν στο έδαφος σε μια τεράστια αλυσιδωτή αντίδραση. Καθώς οι υπόλοιποι περνούσαν πλάι από τους πεσμένους, κι άλλοι γκρεμίζονταν. Χάσαμε τον Τζόναθαν Βάουτερς, που χτύπησε στο κεφάλι και άνοιξε το σαγόνι του και αναγκάστηκε να εγκαταλείψει. Ο Τζόναθαν είχε μόλις αποφύγει την καταστροφή την προηγούμενη μέρα σε ένα άλλο πέσιμο, όταν έκανε με το κεφάλι βουτιά πάνω από το τιμόνι και κατάφερε να προσγειωθεί με τα πόδια. Το κατόρθωμα αυτό του χάρισε το παρατσούκλι "Ελ Γκάτο", ο γάτος δηλαδή, αλλά τώρα ο Γύρος είχε τελειώσει γι' αυτόν. Όσο για τον Τάυλερ Χάμιλτον, τη γλίτωσε φτηνά μ' ένα πονεμένο γόνατο.

Όπως αποδείχτηκε, το Πασάζ ντυ Γκουά ήταν ένα από τα πιο καθοριστικά σημεία του Γύρου. Καταφέροντας να το περάσω νωρίς, κέρδισα πολύτιμο χρόνο, ενώ μερικά από τα κορμιά που σωριάστηκαν στην ασφαλτο ήταν σοβαροί διεκδικητές του Γύρου. Ο Μίκαελ Μπόοχερντ και ο Άλεξ Ζούλλε έμειναν πίσω μου περισσότερο από έξι λεπτά – και το προβάδισμά μου αυτό θα αποδεικνυόταν όλο και πιο πολύτιμο όσο περνούσαν οι μέρες.

Τις πρώτες εκείνες δέκα μέρες, είχαμε έναν μόνο στόχο: να μείνουμε κοντά στους πρώτους και να αποφύγουμε τη μεγάλη ζημιά. Εγώ αναζητούσα τη χρυσή τομή: ήθελα να παραμείνω ανάμεσα στους διεκδικητές αλλά και να διατηρήσω όσο το δυνατόν περισσότερες δυνάμεις για το επόμενο καθοριστικό ετάπ, μια κούρσα με ατομική χρονομέτρηση στο Μετς. Προς το παρόν, παραχώρησα σε άλλον την κίτρινη μπλούζα.

Ήταν μερικές από τις πιο μεγάλες μέρες του Γύρου, οι δρόμοι και το τοπίο ελάχιστα άλλαζαν. Πήγαμε από τη Λαντ στη Λαβάλ, από εκεί στην Αμιένη, αλλά μας φαινόταν να ποδηλατούμε χωρίς σταματημό και να μη φτάνουμε πουθενά. Ο Ιταλός Μάριο Τσιπολίνι νίκησε σε τέσσερα συνεχόμενα ετάπ, ισοφαρίζοντας έτσι το ρεκόρ του Γύρου, αλλά εμείς δεν δώσαμε μάχη. Ξέραμε ότι ο Τσιπολίνι, αν και μεγάλος αθλητής, δεν ήταν καλός στα βουνά κι έτσι δεν ήταν σοβαρός διεκδικητής για τη συνολική νίκη.

Κάθε βράδυ ακολουθούσαμε την ίδια ρουτίνα: μασάζ στα πονεμένα πόδια μας, φαγητό και μετά ζάπινγκ στα έξι γαλλικά τηλεοπτικά κανάλια που πρόσφερε το ξενοδοχείο. Ο Γιόχαν μού είχε απαγορέψει να φέρω μαζί μου τον κομπιούτερ μου γιατί είχα την τάση να ξενυχτάω στο Ιντερνέτ.

Διασχίζαμε γοργά τους κάμπους πλησιάζοντας στο Μετς.

Έμενα πίσω κάνοντας οικονομία δυνάμεων.

ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΟΥΡΣΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ. ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΕΤΑΠ ΞΕΧΩΡΙΖΟΥΝ ΤΟΥΣ ΔΥΝΑΤΟΥΣ από τους αδύνατους. Τώρα είχε έρθει η ώρα οι αδύνατοι να φύγουν εντελώς από τη μέση.

Φτάσαμε στο Μετς για τον αγώνα ατομικής χρονομέτρησης· σε αντίθεση με τον προηγούμενο μικρό Πρόλογο, εδώ υπήρχε η δυνατότητα να κερδίσεις ή να χάσεις πολύ χρόνο. Η διαδρομή είχε μήκος 56 χιλιόμετρα, που σημαίνει ότι έπρεπε να τα δώσεις όλα για περισσότερο από μια ώρα, και όσοι δεν έπιαναν το χρονικό όριο έμεναν έξω, έβγαιναν από τον Γύρο. Γι' αυτό και η ονομασία "κούρσα της αλήθειας."

Ήρθε η Κικ από τη Νίκαια. Την πρώτη εβδομάδα μας παρακολουθούσε στην τηλεόραση από το σπίτι, αλλά τον υπόλοιπο Γύρο θα τον περνούσε ταξιδεύοντας στην Ευρώπη με τους γονείς της για να διώξει την πλήξη και την ένταση, ενώ σε τακτά διαστήματα θα συναντιόμασταν. Ο Γύρος δεν είναι και πολύ κατάλληλος για συζυγικές επισκέψεις, μια και η ομάδα μου με κρατούσε αιχμάλωτο σε απομόνωση, αλλά το να συναντηθούμε για μια μέρα ήταν καλύτερο από το τίποτα και μπόρεσα να δω πώς προχωρούσε η εγκυμοσύνη της. Επίσης, η παρουσία της στο Μετς μου υπενθύμιζε πόσο σκληρά είχα δουλέψει και μελετήσει ώστε να βρίσκομαι σ' αυτή τη θέση.

Νωρίς το πρωί πριν από τον αγώνα, βγήκα και επιθεώρησα τη διαδρομή, που όμως ήδη την ήξερα καλά αφού την είχαμε οργώσει στις προπονήσεις μας. Είχε δύο πολύ μεγάλες αναβάσεις, τη μία με μήκος ενάμιση χιλιόμετρο και την άλλη με τέσσερα. Το πρώτο μέρος της κούρσας ήταν εκτεθειμένο στον άνεμο, μετά έρχονταν οι λόφοι, ενώ στο τέλος η διαδρομή ήταν επίπεδη με δυνατό κόντρα άνεμο. Ήταν μια κούρσα που ευνοούσε τους δυνατούς, τους δρομείς που μπορούσαν να προχωρήσουν με μεγάλη ταχύτητα κόντρα

σ' αυτό τον άνεμο. Δεν αρκούσε να τρέξεις γρήγορα· έπρεπε να τρέξεις γρήγορα επί μία ώρα και περισσότερο.

Καθώς ζεσταινόμουν σ' ένα ακίνητο ποδήλατο άρχισαν να έρχονται τα πρώτα αποτελέσματα. Ο κάθε ποδηλάτης έφευγε δύο λεπτά μετά τον προηγούμενο και ο Άλεξ Ζούλλε, ο Ελβετός που ήταν από τα φαβορί και είχε την ατυχία να πέσει στο Πασάζ ντυ Γκουά, είχε μέχρι στιγμής τον καλύτερο χρόνο με μία ώρα, εννιά λεπτά και κάτι. Δεν ένιωσα έκπληξη· ο Ζούλλε, ένα ξανθό γερό παλικάρι, δεν το έβαζε ποτέ κάτω, όπως άλλωστε θα μάθαινα καλύτερα στη συνέχεια του Γύρου.

Ο αθλητής που εθεωρείτο φαβορί πριν αρχίσει ο Γύρος, ο Αβραάμ Ολάνο, ξεκίνησε αμέσως πριν από μένα. Όπως όμως περίμενα στην εκκίνηση τη σειρά μου, κυκλοφόρησε η είδηση ότι ο Ολάνο είχε πέσει σε μια μικρή στροφή και είχε χάσει περίπου 30 δευτερόλεπτα. Ξανανέβηκε στο ποδήλατό του, αλλά είχε χάσει το ρυθμό του.

Έρθε η σειρά μου. Ξεκίνησα πολύ δυνατά – ίσως πάρα πολύ δυνατά. Στο αντί μου ο Γιόχαν μετέδιδε ασταμάτητα συμβουλές και πληροφορίες. Στα δυο πρώτα σημεία ελέγχου, μου είπε, είχα φέρει τον πιο γρήγορο χρόνο απ' όλους.

Τρίτο σημείο ελέγχου: ξεπερνούσα τον Ζούλλε κατά ένα λεπτό και σαράντα δευτερόλεπτα.

Μπροστά μου, είδα τον Ολάνο.

Πρώτη φορά τύχαινε στον Ολάνο να απειλούν να τον ξεπεράσουν σε ατομική χρονομέτρηση και τον είδα να κοιτάει πίσω του με αγωνία. Πάτησα με μανία πετάλι.

Τον πλησίασα κι άλλο. Στο πρόσωπό του ζωγραφίστηκε η απορία και η απογοήτευση. Τον έφτασα, τον προσπέρασα. Εξαφανίστηκε πίσω από τις ρόδες μου.

Ο Γιόχαν μου μιλούσε στο αυτί. Ο ρυθμός μου είχε φτάσει τις 100 στροφές το λεπτό. "Κόψε λίγο," μου είπε. Πήγαινα πολύ δυνατά. Έκανα λίγο κράτει.

Πήρα μια ανοιχτή στροφή και ξεχύθηκα στον κατήφορο περνώντας μπροστά από χωράφια με στοιβαγμένες μπάλες άχυρο. Μπροστά μου είδα άλλη μια φιγούρα. Ένας αθλητής κειτόταν στην άκρη του δρόμου, τραυμα-

τισμένος, περιμένοντας ιατρική βοήθεια. Αναγνώρισα τα χρώματα της ομάδας της Κοφιντίς.

Ήταν ο Μπόμπυ Τζούλις.

Είχε χάσει τον έλεγχο και είχε βγει έξω από το δρόμο στη στροφή. Αργότερα θα μάθαινα ότι είχε χτυπήσει άσχημα στο θώρακα και στα πλευρά. Ο αγώνας είχε τελειώσει γι' αυτόν.

Κι άλλη στροφή.

Ένα παιδάκι από το πλήθος των θεατών βγήκε στη μέση του δρόμου.

Έκανα απότομη τιμονιά να το αποφύγω. Η καρδιά μου βροντοχτύπησε.

Ξαναβρήκα γρήγορα το ρυθμό μου και δεν τον έχασα ξανά. Μπροστά μου είδα κι άλλον ποδηλάτη. Μισόκλεισα τα μάτια προσπαθώντας να διακρίνω ποιος είναι· είδα μια πράσινη λάμψη. Ήταν η φανέλα του Τομ Στέελς, του Βέλγου, ενός καταπληκτικού σπρίντερ που είχε νικήσει σε δυο από τα επίπεδα πρώτα ετάπ και που διεκδικούσε με αξιώσεις τον τίτλο.

Κι όμως, ο Στέελς είχε ξεκινήσει έξι ολόκληρα λεπτά πριν από μένα. Τόσο γρήγορα πήγαινα;

Ο Γιόχαν, συνήθως ατάραχος και συγκρατημένος, έλεγξε το χρόνο. Άρχισε να μου φωνάζει:

"Τους έκανες σκόνη! Τους έκανες σκόνη!"

Προσπέρασα τον Στέελς.

Ένωθα το γαλακτικό οξύ να ποτίζει τα πόδια μου. Το πρόσωπό μου ήταν μια μεγάλη γκριμάτσα πόνου. Είχα ξεκινήσει πάρα πολύ γερά και τώρα το πλήρωνα. Μπήκα στο τελευταίο κομμάτι της διαδρομής, με τον κόντρα άνεμο, και ένιωθα να μου είναι αδύνατο να προχωρήσω. Με κάθε περιστροφή των τροχών μου, επέστρεφα στον Ζούλλε λίγο από το προβάδισμά μου. Καθώς πλησίαζα αγκομαχώντας προς το τέρμα, τα δευτερόλεπτα κυλούσαν απειλητικά.

Επιτέλους, πέρασα τη γραμμή.

Κοίταξα το ρολόι: 1:08:36. Ήμουν ο νικητής. Είχα περάσει τον Ζούλλε κατά 58 δευτερόλεπτα.

Έπεσα από το ποδήλατο· από την κούραση αλληθώριζα. Πρώτη φορά ένιωθα τόσο ξεθεωμένος. Είχα όμως μπει και πάλι μπροστά στο Γύρο. Καθώς φορούσα την κίτρινη μπλούζα και ένιωθα για άλλη μια φορά το λείο

ύφασμα να γλιστράει πάνω μου, αποφάσισα ότι δεν έπρεπε να την ξαναχάσω.

Κατεβαίνοντας από το βάθρο έδωσα την ανθοδέσμη στην Κικ, την αγκάλιασα σφιχτά και τη φίλησα. Το βράδυ της είπα: "Νομίζω ότι θα νικήσω."

Στο ξενοδοχείο της ομάδας όλοι οι ποδηλάτες της Πόσταλ ήπιαμε σαμπάνια μαζί. Μετά βίας ρουφήξαμε δυο γουλιές γιατί η κούραση της ημέρας μάς είχε τόσο εξαντλήσει που το ένα ποτήρι μάς φάνηκε ολόκληρο μπουκάλι. Αφού ολοκληρώσαμε την πρόποση, ο Γιόχαν σηκώθηκε.

"Τέρμα η σαμπάνια, παρακαλώ," είπε. "Τελευταία φορά που πίνουμε, γιατί έχουμε να κερδίσουμε τόσα ετάπ που θα πάμε στο Παρίσι όλοι σουρωμένοι."

Η ομάδα ξέσπασε σε πανηγυρισμούς.

ΦΤΑΣΑΜΕ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ.

Από εδώ και στο εξής μας περίμενε ατέλειωτη ανηφόρα, ακόμα και στη γραμμή του τερματισμού. Το πρώτο αλπικό ετάπ ήταν μια διαδρομή μήκους 132,7 χιλιομέτρων που κατέληγε στη Σεστριέρ, μια μικρή πόλη γεμάτη σαλέ στα γαλλοϊταλικά σύνορα. Ήξερα τι σκέφτονταν οι αντίπαλοί μου: ότι στα βουνά θα κατέρρεα. Δεν σέβονταν την κίτρινη μπλούζα που φορούσα.

Είχα προβάδισμα ένα λεπτό και είκοσι δευτερόλεπτα, αλλά στα βουνά μπορεί μέσα σε μια μέρα να μείνεις τόσο πίσω που να χάσεις κάθε ελπίδα. Ποτέ μου δεν είχα φήμη μεγάλου αναβάτη και τώρα θα μπαίναμε στα πιο εξουθενωτικά και διάσημα ετάπ του Γύρου, σε κορφές που τσάκιζαν τους ποδηλάτες σαν να' ταν καρύδια. Ήταν βέβαιο ότι θα δεχόμουν ανελέητη επίθεση από τους αντιπάλους, αλλά δεν ήξεραν πόσο σκληρά και πόσο επιμελώς είχα προπονηθεί ειδικά γι' αυτό το κομμάτι της κούρσας. Καιρός ήταν να τους το δείξω.

Το στοιχείο της τακτικής θα ήταν εξίσου σημαντικό με τη σωματική αντοχή, και εδώ θα έπρεπε να στηριχτώ στους συναθλητές μου αναβάτες, τον Κέβιν Λίβινγκστον και τον Τάυλερ Χάμιλτον. Στα βουνά έχει ζωτική σημασία να μην τρως στη μούρη τον άνεμο: ο Κέβιν και ο Τάυλερ θα έκαναν την πιο πολλή χαμαλοδουλειά και θ' ανέβαιναν τις ανηφόρες μπροστά μου, έτσι που να κρατήσω τις δυνάμεις μου για την τελευταία μεγάλη ανάβαση που

οδηγεί στη Σεστριέρ, εκεί που οι άλλοι θα προσπαθούσαν να μου πάρουν την πρώτη θέση.

Η επίθεση λειτουργεί ως εξής: μερικοί αντίπαλοι ήταν πιο απειλητικοί από άλλους, ας πούμε ο Ελβετός Άλεξ Ζούλλε και ο Ισπανός Φερνάντο Εσκαρπίν, που βρίσκονταν στο κατόπι μου σε ολόκληρη την κούρσα. Αν ένας από αυτούς, έστω ο Ζούλλε, προσπαθούσε να αποσπαστεί, ένας από τους συναθλητές μου, ας πούμε ο Κέβιν, τον έπαιρνε κατευθείαν στο κυνήγι. Ένας αθλητής σαν τον Ζούλλε μπορούσε να ξεφύγει και να πάρει προβάδισμα ίσαμε δύο λεπτά πριν το καταλάβεις, μειώνοντας έτσι το δικό μου συνολικό προβάδισμα.

Η δουλειά του Κέβιν ήταν να πηγαίνει πίσω από τον Ζούλλε, να στέκεται ακριβώς πίσω από τη ρόδα του, δυσκολεύοντας έτσι την ανάβαση του Ζούλλε στην ανηφόρα. Αυτό λέγεται "κάθομαι στη ρόδα σου" ή "κάθομαι πάνω σου." Ενώ ο Κέβιν καθόταν πάνω στη ρόδα του Ζούλλε και τον επιβράδυνε, οι υπόλοιποι συναθλητές μου με "τραβούσαν", δηλαδή έμπαιναν μπροστά μου ώστε να με προστατεύουν από τον άνεμο και μου έδιναν τη δυνατότητα να πλησιάσω τον Ζούλλε. Αν καταφέρναμε να περάσει η μέρα χωρίς να υποκύψουμε σε μεγάλες επιθέσεις, λέγαμε ότι "ελέγχαμε" το πελοτόν.

Δεν κυνηγούσαμε οποιονδήποτε προσπαθούσε να ξεφύγει. Μερικοί αθλητές δεν ήταν απειλητικοί για τον τίτλο και δεν σπαταλούσαμε δυνάμεις να τους κυνηγάμε. Εκείνες τις στιγμές, οι συναθλητές μου απλώς με πρόσεχαν. Με περικύκλωναν ώστε να μην εκτίθεται σε κινδύνους. Αν χρειαζόμουν καινούργιο μπουκάλι νερό, ένας τους πήγαινε πίσω στο αυτοκίνητο της ομάδας να μου φέρει.

Στο δρόμο προς τη Σεστριέρ υπήρχαν τρεις ψηλές κορυφές. Η πρώτη ήταν το πέραςμα του Τηλεγράφου, η δεύτερη η θηριώδης Γκαλιμπιέ, η ψηλότερη βουνοκορφή του Γύρου, και τέλος η Μονζενέβρ. Ύστερα είχαμε το ανηφορικό φίνις που οδηγούσε στη Σεστριέρ.

Στο μεγαλύτερο κομμάτι των 240 χιλιομέτρων της διαδρομής, η Πόσταλ λειτουργούσε σαν καλοκουρδισμένη μηχανή, ελέγχοντας τη δράση και αλλάζοντας αβίαστα ρυθμό κατά τις ανάγκες.

Οι Ισπανοί μας επιτέθηκαν από την αρχή. Στην ανάβαση του Τηλεγράφου ο Εσκαρπίν πήγε να αποσπαστεί, προσπαθώντας να μας πιάσει κορόιδα,

αλλά διατηρήσαμε την ηρεμία μας και αρνηθήκαμε να σπαταλήσουμε πολλές δυνάμεις τόσο νωρίς. Στη Γκαλιμπιέ, ο Κέβιν Λίβινγκστον έκανε έξοχη δουλειά, καθώς με "τράβηξε" στο ανέβασμα μέσα στο χιονόνερο και στο χαλάζι. Προφυλαγμένος από τον άνεμο πίσω από τον Κέβιν, τον ενθάρρυνα συνέχεια: "Μεγάλε, τα πας μια χαρά," έλεγα. "Οι άλλοι πίσω μας έχουν κλατάρει."

Κατεβήκαμε τη Γκαλιμπιέ παίρνοντας απότομες στροφές μέσα στα πεύκα. Να σας περιγράψω την κατάβαση. Σκυφτός πάνω στο τιμόνι πιάνεις ταχύτητα 110 χιλιόμετρα την ώρα, πάνω σε δυο μικροσκοπικά λάστιχα πλάτους μισής ίντσας, ενώ τρέμεις από το κρύο. Να μην ξεχάσω και τις στροφές, μερικές ανοιχτές, μερικές κλειστές, μερικές σαν ύψιλον, ή την ομίχλη. Το νερό από το βουνό έτρεχε ποτάμι κάτω από τις ρόδες μου. Κάπου πίσω μου ο Κέβιν έπεσε. Είχε προσπαθήσει να φορέσει αδιάβροχο και το μανίκι πιάστηκε στη ρόδα του. Σηκώθηκε πάλι, αλλά τις επόμενες μέρες θα είχε πυρετό και πόνους.

Ύστερα έφτασα στη Μονζενέβρ, την τρίτη ανάβαση μέσα σε έξι ώρες, με ακόμα πιο παγωμένη βροχή, πιο πυκνή ομίχλη. Τη μια στιγμή ποδηλατούσαμε μέσα σε μπόρα, την επόμενη βγαίναμε. Στην κορυφή έκανε τόσο κρύο που η βροχή πάγωνε πάνω στη μπλούζα μου. Στο κατέβασμα έπιασε χαλάζι. Τώρα είχα χωριστεί από την υπόλοιπη ομάδα και είχα γίνει στόχος των επιθέσεων των αντιπάλων που σαν να περίμεναν να κλατάρω από στιγμή σε στιγμή. Θύμωσα. Οι πιο αδύνατοι ποδηλάτες έμεναν πίσω, μη μπορώντας να κρατήσουν το ρυθμό. Βρέθηκα μπροστά, ανάμεσα στους κορυφαίους αναβάτες στον κόσμο, μόνος, χωρίς πια τους συναθλητές μου. Είχα σκοπό να τους ξεθεώσω, να τους αφήσω ξέπνοους.

Η μόνη μου συντροφιά ήταν η φωνή του Γιόχαν στο αυτί μου. Με ακολουθούσε με το αυτοκίνητο της συνοδείας. Διακεκριμένος συνεπιβάτης του ήταν ο Τομ Γουάιζελ, ο βασικός χρηματοδότης της ομάδας.

Στο κατέβασμα από τη Μονζενέβρ, ο Ιβάν Γκόττι και ο Φερνάντο Εσκαρτίν το ρισκάρισαν στις απότομες στροφές μέσα στην ομίχλη και πήραν προβάδισμα 25 δευτερόλεπτα. Εγώ ακολουθούσα σε μια δεύτερη ομάδα με άλλους τέσσερις.

Φτάσαμε στην τελική ανάβαση, μια μεγάλη, δύσκολη ανηφόρα τριάντα χιλιόμετρων που κατέληγε στη Σεστριέρ. Είχαμε συμπληρώσει πεντέμιση

ώρες πάνω στα ποδήλατα και όλοι μας υποφέραμε. Από εδώ και στο εξής, το ερώτημα ήταν ποιος θα κατέρρεε και ποιος θα άντεχε.

Οχτώ χιλιόμετρα πριν από το τέρμα βρίσκόμενους 32 δευτερόλεπτα πίσω από τους προπορευόμενους, να κάνω μετά μανίας πετάλι στον ανήφορο κλεισμένος στη δεύτερη ομάδα μαζί με άλλους τέσσερις. Όλοι τους ήταν καταξιωμένοι αναβάτες, από διάφορες εθνικότητες· ο καλύτερος ήταν ο Ελβετός ο Ζούλλε, γεροδεμένος, ακούραστος, είχε γίνει σκιά μου.

Ήταν ώρα να επιτεθώ.

Σε μια μικρή στροφή βγήκα στο πλάι, σηκώθηκα ορθός, έκανα ορθοπεταλιά, επιτάχυνα. Το ποδήλατό μου φάνηκε να κάνει άλμα προς τα μπρος. Παρά λίγο να πέσω πάνω στις μοτοσυκλέτες που μας συνόδευαν.

Από το αυτοκίνητο της συνοδείας άκουσα αιφνιδιασμένο τον Γιόχαν να μου λέει: "Λανς, αποσπάστηκες." Μετά είπε, "Τρία μέτρα."

Ο Γιόχαν έλεγξε τον καρδιακό παλμό μου από τον υπολογιστή για να δει πόσο καταπονούσα το σώμα μου. Ήταν στα 180, κανένα πρόβλημα. Ένιωθα σαν να πηγαίνω με το πάσο μου σε ίσιο δρόμο.

"Λανς, κερδίζεις έδαφος," μου είπε.

Ξεχύθηκα μπροστά.

Μέσα σε ένα χιλιόμετρο κάλυψα 21 δευτερόλεπτα από το προβάδισμα των δυο πρώτων. Τώρα υπολειπόμουν μόνο 11 δευτερόλεπτα. Και το παράξενο ήταν ότι δεν ένιωθα τίποτα. Πήγαινα εντελώς αβίαστα.

Οι δυο προπορευόμενοι, ο Εσκαρτίν και ο Γκόττι, κοίταζαν πίσω από τον ώμο μου. Συνέχισα να τους πλησιάζω γοργά.

Έφτασα στην πίσω ρόδα του Εσκαρτίν. Με κοίταξε χωρίς να το πιστεύει. Ο Γκόττι προσπάθησε να κρατήσει το ρυθμό. Τον προσπέρασα, έφτασα πλάι στον Εσκαρτίν.

Επιτάχυνα πάλι, ανέβασα λιγάκι το ρυθμό. Ήταν διερευνητικό, για να δω σε ποια κατάσταση βρίσκονται σωματικά και ψυχικά, πώς θα αντιδρούσαν.

Πέρασα λίγο μπροστά, ελάχιστα, από περιέργεια. Ήταν άραγε κουρασμένοι;

Καμιά αντίδραση.

"Ένα μήκος," είπε ο Γιόχαν.

Επιτάχυνα.

"Τρία μήκη, τέσσερα μήκη, πέντε μήκη."

Ο Γιόχαν σταμάτησε για λίγο κι ύστερα είπε, σχεδόν αδιάφορα, "Δεν πατάς λίγο ακόμα;"

Επιτάχυνα ξανά.

"Δώδεκα μέτρα," μου είπε.

Όταν αποσπάσαι και οι αντίπαλοί σου δεν αντιδρούν, αυτό σου λέει πολλά. Σου λέει ότι υποφέρουν. Και όταν υποφέρουν, τότε τους αποτελειώνεις.

Απείχα εξήμιση χιλιόμετρα από το τέρμα. Σφυροκόπησα τα πετάλια.

"Προηγείσαι τριάντα δευτερόλεπτα!" είπε, με μεγαλύτερη έξαψη, ο Γιόχαν.

Ο Γιόχαν συνέχισε να περιγράφει την πρόοδό μου. Τώρα μου είπε ότι ο Ζούλλε προσπαθούσε να με ακολουθήσει. Ο Ζούλλε, πάντα αυτός ο Ζούλλε.

"Κοίτα, θα του δώσω να καταλάβει. Θα ξεμπερδέψω από σήμερα," είπα στον ασύρματό μου.

ΣΕ ΕΝΑ ΔΩΜΑΤΙΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΥ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ, Η ΚΙΚ ΚΑΘΟΤΑΝ ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΕΝΗ μπροστά στην τηλεόραση. Τη στιγμή που αναπήδησα στη σέλα και έκανα την επίθεσή μου, εκείνη σηκώθηκε μ' ένα σάλτο από την καρέκλα της.

"Σκίς' τους!" φώναξε δυνατά.

Στο Τέξας, στο Πλέινο, η μητέρα μου είδε τον αγώνα σε μαγνητοσκοπημένη μετάδοση. Λόγω της διαφοράς ώρας δεν ήξερε τι είχε συμβεί.

"Κοίτα τον!" φώναξε. "Φεύγει! Θα νικήσει!"

ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ ΤΑΛΑΝΤΕΥΟΤΑΝ ΑΠΟ ΚΑΤΩ ΜΟΥ ΚΑΘΩΣ ΕΚΑΝΑ ΠΕΤΑΛΙ. Οι ώμοι μου άρχισαν να καμπουριάζουν από την κούραση. Ένιωθα την εξάντληση να με κυριεύει σιγά-σιγά και το σώμα μου πήγαινε πέρα-δώθε πάνω στο ποδήλατο. Τα ρουθούνια μου είχαν πιάσει φωτιά καθώς ανάσαινα με δυσκολία, αγκομαχώντας για αέρα. Είχα γυμνώσει τα δόντια σε μια γκριμάτσα πόνου.

Ο αγώνας δεν είχε ακόμα τελειώσει και φοβόμουν μήπως ο Ζούλλε με προλάβει. Αλλά διατήρησα το ρυθμό μου.

Κοίταξα πίσω από τον ώμο μου, σχεδόν περιμένοντας να αντικρίσω τον Ζούλλε πάνω στη ρόδα μου.

Θέλω να πεθάνω εκατό χρονών, φορώντας την αμερικάνικη σημαία στη φανέλα μου και το αστέρι του Τέξας στο κράνος μου, αφού θα έχω κατέβει κραυγάζοντας πάνω στο ποδήλατο μια αλυσική διαδρομή τρέχοντας με 120 χιλιόμετρα την ώρα. Θέλω να περάσω την τελευταία γραμμή του τερματισμού ενώ η λεβέντισα η γυναίκα μου και τα δέκα παιδιά μου θα με χειροκροτούν, και ύστερα θέλω να ξαπλώσω σ' ένα λιβάδι γεμάτο με τα περφόρμα εκείνα γαλλικά ηλιοτρόπια, κι εκεί ν' αφήσω απαλά την τελευταία μου ανάσα, σε τέλεια αντίθεση με τον κάποτε προαναγγελλθέντα σπαρακτικό πρόωρο χαμό μου.

Ο αργός θάνατος δεν είναι για μένα. Τίποτε δεν κάνω αργά, ούτε το να ανασαίνω. Τα πάντα τα κάνω σε γρήγορο ρυθμό: γρήγορα τρώω, γρήγορα κοιμάμαι. Τρελαίνομαι όταν οδηγεί η γυναίκα μου η Κριστίν, επειδή φρενάρει κάθε φορά που θα βρεθεί σε κίτρινο φανάρι, ενώ εγώ στο κάθισμα του συνοδηγού πάω να σκάσω από την ανυπομονησία μου.

"Σαν γυναίκο έλα οδηγείς", της λέω.

"Να παντρευόσουν άντρα", μου απαντάει.

— Από το Το θέμα δεν είναι μόνο το ποδήλατο.

Επισκεφθείτε μας στο Internet:
<http://www.klidarithmos.gr>

ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Σολωμού 57, 10432, ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 5237635

ISBN 960-209-547-4

9 789602 095478